Ο σ. Χρίστος γεννήθηκε στη Νέα Σμύρνη το 1939, λίγο πριν από την κατοχή και το λιμό. Γιος του βιοπαλαιστή Σπύρου και της δασκάλας Μαρίας, που γαλούχησαν τον ίδιο και τον αδερφό του Αντρέα με τις αρχές της κομμουνιστικής παράδοσης και της ρώσικης λογοτεχνίας. Ως έφηβος άλλαζε συνέχεια σχολεία λόγω συνεχών αποβολών, εξαιτίας των αθεϊστικών, «αιρετικών» απόψεών του. Αργότερα έγινε μαθητής του Κάρολου Κουν, από τη σχολή του οποίου αποφοίτησε με άριστα. Με προτροπή του ίδιου του Κουν μετανάστευσε 24 ετών στο Ανατολικό Βερολίνο, όπου δούλεψε με το BerlinerEnsemble και υπήρξε σκηνοθέτης και συνεργάτης της Ελένε Βάιγκελ την περίοδο 1963-68. Εκεί και στη συνέχεια στο Παρίσι έζησε την εποχή της επαναστατικής αναζήτησης και αμφισβήτησης, το Μάη του '68, όπου συνδέθηκε με αντιδικτατορικές οργανώσεις και αγωνιστές. Από εκεί θα επέστρεφε οπλισμένος με την μπρεχτική αντίληψη για το θέατρο και όχι μόνο.

Εκείνη την περίοδο γεννήθηκε η πεποίθηση πως η χούντα στην Ελλάδα μπορεί και πρέπει να πέσει.

Το 1970 εγκαταστάθηκε στο Δυτικό Βερολίνο, όπου συνεργάστηκε με την πρωτοπορία του γερμανικού φοιτητικού κινήματος και πήρε ενεργό μέρος σε δυναμικές αντιχουντικές ενέργειες, όπως η προσπάθεια πυρπόλησης του Ελληνικού Προξενείου. Πρωτοστάτησε στην ίδρυση του Επαναστατικού Κομμουνιστικού Κινήματος Ελλάδας (ΕΚΚΕ), στο ιδρυτικό συνέδριο του οποίου εκλέχτηκε μέλος του Κεντρικού Συμβουλίου και του τριμελούς Κεντρικού Οργάνου. Το ΕΚΚΕ δημιουργήθηκε σε αντιπαράθεση με τις ιδέες της ειρηνικής μετεξέλιξης και «τη γραμμή ουράς» απέναντι στα κόμματα της αστικής τάξης, που ακολουθούσαν τα δυο ρεφορμιστικά ΚΚΕ. Ο Χρίστος, μέσα από την πολιτική γραμμή του ΕΚΚΕ, διαχωρίστηκε από τον εκφυλισμό και την παλινόρθωση στις χώρες του υπαρκτού σοσιαλισμού, από τις επεμβάσεις, τα πραξικοπήματα, τις μαζικές διαγραφές του πιο επαναστατικού δυναμικού, τη διάσπαση και την κρίση στο ελληνικό κομμουνιστικό κίνημα. Τίμησε και πίστεψε βαθιά στις μεγάλες στιγμές του ΚΚΕ της αντίστασης, του ΕΑΜ, του ΕΛΑΣ και της ΕΠΟΝ, του πρώτου και του δεύτερου αντάρτικου. Εμπνεύστηκε από το Μάη του ΄68, από τον Τσε και την Πολιτιστική Επανάσταση της Κίνας.

Το 1973 ήρθε μαζί με άλλους συντρόφους παράνομα στην Ελλάδα για να συμμετάσχει στον αντιφασιστικό και αντιιμπεριαλιστικό αγώνα του λαού μας. Τότε ιδρύθηκε στην Ελλάδα και το εξωτερικό η ΑΑΣΠΕ, η Αντιφασιστική Αντιϊμπεριαλιστική Φοιτητική Παράταξη που έπαιξε πρωτοπόρο ρόλο στην κατάληψη της Νομικής και του Πολυτεχνείου. Η γραμμή της ΑΑΣΠΕ για μαζική και ενεργητική αποχή από τις χουντοεκλογές στα πανεπιστήμια και η εναντίωση στην προσπάθεια «ομαλοποίησης» του χουντικού καθεστώτος όξυναν την κατάσταση και οδήγησαν στην εξέγερση του Πολυτεχνείου. Γι’ αυτή του τη δράση ο Χρίστος, μαζί με άλλους συντρόφους του από το ΕΚΚΕ και την ΑΑΣΠΕ, συλλαμβάνεται,

φυλακίζεται και βασανίζεται απάνθρωπα από τη χούντα μετά το μεγάλο χτύπημα της οργάνωσης από την Ασφάλεια το Μάρτη του 1974 στον Περισσό
.

Στη μεταπολίτευση συνέχισε να δουλεύει ως υπεύθυνος για την επεξεργασία της πολιτικής γραμμής στις νέες συνθήκες. Αυτή την περίοδο παίζει ουσιαστικό ρόλο στους αγώνες για εκδημοκρατισμό στα πανεπιστήμια και στους χώρους δουλειάς. Με τη γραμμή «κάθε εργοστάσιο και σωματείο, κάθε κλάδος κι ένωση» βρίσκεται στην πρώτη γραμμή του αγώνα μαζί με τους συντρόφους του έξω από τα εργοστάσια, με απεργιακές επιτροπές ενάντια στον ν. 330 του Λάσκαρη και με απεργίες πείνας που έφτασαν και τον ένα μήνα. Έγινε σύμβολο για τα δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες μέσα από τις γνωστές «δίκες του ΕΚΚΕ».

Στα πανεπιστήμια με την ΑΑΣΠΕ, ενάντια στον 815 και την εντατικοποίηση των σπουδών, με την ΑΑΜΠΕ, φυτώριο μιας ανυπόταχτης μαθητιώσας νεολαίας, στους δρόμους, σπάζοντας τις απαγορεύσεις του «εθνάρχη» Καραμανλή τις Πρωτομαγιές, στις αφισοκολλήσεις, στις απεργίες, στις απεργίες, στους αγώνες για το βάθεμα της δημοκρατίας.

Με την ιστορική εισβολή στην Αμερικάνικη Πρεσβεία την πρώτη επέτειο της λαϊκής εξέγερσης του Πολυτεχνείου, στις 21 Απρίλη του 1975. Με συλλήψεις στους αγώνες συμπαράστασης ενάντια στο φασισμό του Φράνκο, στο πλευρό των Τούρκων, των Κούρδων και του κυπριακού λαού. Με τη δυναμική σύγκρουση με τις «σάρισες» ενάντια στις δυνάμεις καταστολής την Πρωτομαγιά το 1977, που ακολούθησε πογκρόμ βίας και συλλήψεων μελών του ΕΚΚΕ.

Στο πλευρό των φτωχών, η γραμμή του ΕΚΚΕ μέσω της ΑΑΣΠΕΤ, οργάνωσης των τεχνικών, που συνέβαλε στην υπεράσπιση των αυθαίρετων σπιτιών στο Πέραμα και με την Λαϊκή Αλληλεγγύη, ενέπνευσε καλλιτέχνες όπως η Μαρία Δημητριάδη και η Αφροδίτη Μάνου να τραγουδήσουν αυτά που έμειναν λιγότερο ή περισσότερο γνωστά σαν «τα τραγούδια του ΕΚΚΕ».

Ήδη από τις πρώτες νόμιμες εκλογές του 1974 κατέβηκε υποψήφιος της οργάνωσης στη Β΄ Αθήνας και συνέχισε να κατεβαίνει ως κομματικός υποψήφιος και στις μετέπειτα εκλογικές αναμετρήσεις. Μετά το 1977 επισκέφθηκε δύο φορές την Κίνα με κομματική

αντιπροσωπεία που είχε πολιτική συνάντηση και συζητήσεις με το ΚΚΚίνας. Επίσης ταξίδεψε στο Νεπάλ μετά την ανατροπή, το 2006, του μοναρχοφασιστικού καθεστώτος από το ΚΚ Νεπάλ-Μαοϊκό. Συμμετείχε τακτικά σε διεθνιστικές συναντήσεις μ-λ οργανώσεων, καθώς και στις διεθνείς αντικαπιταλιστικές διαδηλώσεις από τη Γένοβα και μετά.

Ο Χρίστος και ο αδελφός του Αντρέας ήταν οι πρώτοι που γεύτηκαν την εφαρμογή του τρομονόμου νυχτιάτικα στο σπίτι τους, με ένοπλη εισβολή της αστυνομίας, με κατηγορίες για ηθική αυτουργία και δίκες που έπεφταν στο κενό εξαιτίας όχι μόνο του δίκαιου των αγώνων τους, αλλά και της πλατιάς λαϊκής συμπαράστασης που γέμιζε Σπόρτινγκ και γήπεδα.

Δεν υπέκυψε στις πιέσεις και στους εκβιασμούς, ούτε στα ζαχαρωμένα λόγια του ΠΑΣΟΚ, που εξαγόραζε κατά συρροή συνειδήσεις κλέβοντας αγωνιστικά παρελθόντα. Αντίθετα, συμμετέχοντας μέσα κι έξω από τους θεσμούς, αλλά κυρίως έξω από αυτούς, πάλεψε για την κοινωνική χειραφέτηση.

Συνεπής στις πολιτικές επιλογές των μετώπων και του επαναστατικού πόλου της Αριστεράς, ενάντια στο σεχταρισμό, την πολυδιάσπαση και την πολιτική ουράς του ρεφορμισμού, ιεραρχώντας την ενότητα των κομμουνιστών για την ανασυγκρότηση του επαναστατικού κόμματος της εργατικής τάξης, υπήρξε βασικός πυλώνας του πόλου-μετώπου της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Ο μετωπικός του λόγος συνοδευόταν από επιμονή στην πράξη ήδη από τότε που το ρεύμα του ΕΚΚΕ ήταν ισχυρό, αλλά και αργότερα, στα δύσκολα για την Αριστερά χρόνια της παλινόρθωσης και του «τέλους της ιστορίας», με τις πολυδιασπάσεις, την απογοήτευση και τον διαλυτισμό που επικρατούσε. Μέσα από τα εγχειρήματα της Μαχόμενης Αριστεράς, του ΜΕΡΑ και μέχρι το τέλος της ζωής του ενεργός στην ΚΣΕ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, κρατούσε ψηλά τις σημαίες του σοσιαλισμού και του κομμουνισμού.

Μέχρι την τελευταία στιγμή όχι μόνο πάλευε με σθένος ενάντια στη μακροχρόνια ασθένειά του, αλλά και συνέβαλλε ως ιστορικό στέλεχος του κομμουνιστικού κινήματος στην ενότητα της επαναστατικής αριστεράς.

Όχι μόνο στην πολιτική, αλλά και στην ιδιωτική του ζωή ήταν σπουδαίος σύντροφος, με σπάνιο ήθος, πολύπλευρη παιδεία και πολιτισμό,μαζί με βαθιά γνώση της ιστορίας του παγκόσμιου κομμουνιστικού κινήματος. Ήταν ένα σπάνιο κράμα μαχητικότητας και ευγένειας που, παρ' όλες τις γνώσεις του, δεν έχανε τα χαρακτηριστικά του αγνού λαϊκού

αγωνιστή.

Μένει βαριά η παρακαταθήκη που μας αφήνει πίσω του. Με βουρκωμένα τα μάτια και με σφιχτή τη γροθιά θα συνεχίσουμε στα βήματα που χάραξε με τη στάση ζωής του, που ήταν το μεγαλείο, η αξιοπρέπεια και η πίστη στο δίκιο του αγώνα.

Χρίστο, θα είσαι μαζί μας στους αγώνες που έρχονται. Θα σ' έχουμε για πάντα στην καρδιά μας και θα μας εμπνέεις, γιατί με τη στάση σου μας έκανες να φανταστούμε τον άνθρωπο της άλλης κοινωνίας, σύντροφε…

Οι σύντροφοί σου του ΚΚΕ

ΑΝ ΜΕΙΝΟΥΝΕ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΟΠΩΣ ΕΙΝΑΙ

(Wenn das bleibt, was ist)

Αν μείνουνε τα πράγματα όπως είναι

είσαστε χαμένοι.

Φίλος σας είναι η αλλαγή

η αντίφαση είναι σύμμαχός σας.

Από το Τίποτα

πρέπει **κάτι** να κάνετε, μα οι δυνατοί

πρέπει να γινούνε **τίποτα.**

Αυτό που έχετε, απαρνηθείτε το και πάρτε

αυτό που σας αρνιούνται.

Μπέρτολτ Μπρεχτ, 1936

(Στον σ. Χρίστο, που τόσο του άρεσε ο Μπρεχτ)